

תת"ע 12380/07/19 - מוחמד חאג' יחיא נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 12380-07-19 מדינת ישראל נ' יחיא

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	מוחמד חאג' יחיא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 28.10.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61211702651 המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף שפקע ביום 22.3.2016 בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), ונהיגה ללא רישיון רכב תקף שפקע ביום 9.8.2016 בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה ביום 12.7.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 12 חודשים תוך הפעלת פסילה על תנאי של 4 חודשים מתיק 9378-10-15 באופן מצטבר, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 5,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש הודה כי ההזמנה לדיון נמסרה לידיו אך טען כי לא התייצב לדיון כיון שבשל היסח דעת רשם ביומנו מועד אחר. לטענת המבקש, לזכותו הגנה טובה כנגד האמור בכתב האישום. המבקש הוסיף כי העונש שנגזר עליו הינו חמור במיוחד בשל הנסיבות.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש זומן לדיון שהתקיים בעניינו כדיון. לטענה, הסיבה בגינה לא התייצב המבקש לדיון והמפורטת בבקשתו של המבקש אינה סיבה המצדיקה את ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו.

דיון והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדיון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש קיבל לידי את ההזמנה לדיון וכתב האישום ואישר קבלתה בחתימת ידו ביום ביצוע העבירות.

המבקש לא כפר בקבלת ההזמנה לדיון לידי, אולם טען כי בשל היסח הדעת נרשם ביומו מועד אחר.

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדיון וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד

שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש כפר במיזחס לו וטען כי לזכותו קיימת הגנה טובה.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

כפירתו של המבקש במיזחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, נוכח חומרת העבירה, עברו התעבורתי המכביד של המבקש הכולל 41 הרשעות קודמות מתוכן 4 דומות, והפסילה המותנית שהופעלה מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

אם יצרף הנאשם לבקשתו רישיון נהיגה תקף ורישיון רכב תקף למועד ביצוע העבירה תישקל בקשתו בשנית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' שבט תש"פ, 04 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.